

DOMSTOLENS DOM
av den 21 juni 1988*

I mål 39/86

har Verwaltungsgericht i Hannover till domstolen gett in en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 177 i EEG-fördraget i det mål som pågår vid den nationella domstolen mellan

Sylvie Lair, studerande med franskt medborgarskap, bosatt i Hannover

och

Universität Hannover.

Begäran avser tolkningen av artikel 7 i EEG-fördraget och artikel 7 i rådets förordning nr 1612/68 av den 15 oktober 1968 om arbetskraftens fria rörlighet inom gemenskapen (EGT nr L 257, s. 2, fransk version; svensk specialutgåva, del 05, volym 01).

DOMSTOLEN,

sammansatt av ordföranden Mackenzie Stuart, avdelningsordförandena J. C. Moitinho de Almeida och G. C. Rodríguez Iglesias samt domarna T. Koopmans, U. Everling, K. Bahlmann, Y. Galmot, C. Kakouris, R. Joliet, T. F. O'Higgins och F. Schockweiler,

generaladvokat: Sir Gordon Slynn,

justitiesekreterare: B. Pastor, byrådirektör,

som beaktat yttrandena från

— Sylvie Lair, genom H. Vogt,

— Tyskland, genom M. Zuleeg, i egenskap av ombud,

— Danmark, genom L. Mikaelson, i egenskap av ombud,

* Rättegångsspråk: tyska.

- Förenade kungariket, genom R. N. Ricks, H. R. L. Purse och D. Donaldson, QC, samtliga i egenskap av ombud,
- kommissionen, genom J. Pipkorn och J.R. Currall, båda i egenskap av ombud,

som beaktat förhandlingsrapporten och det muntliga förfarandet den 21 maj 1987, och

som hört generaladvokatens förslag till avgörande, framlagt vid sammanträdet den 17 september 1987,

meddelar följande

dom

- 1 Genom beslut av den 19 november 1985, som inkom till domstolen den 12 februari 1986, har Verwaltungsgericht i Hannover enligt artikel 177 i EEG-fördraget ställt två frågor om särskilt tolkningen av artikel 7 i EEG-fördraget och artikel 7 i rådets förordning nr 1612/68 av den 15 oktober 1968 om arbetskraftens fria rörlighet inom gemenskapen (EGT nr L 257, 1968, s. 2, fransk version; svensk specialutgåva, del 05, volym 01).
- 2 Dessa frågor har uppkommit inom ramen för en talan som väckts av Sylvie Lair, sökande i målet vid den nationella domstolen (nedan kallad "sökanden") mot universitetet i Hannover (nedan kallat "universitetet"), med anledning av universitetets vägran att bevilja henne ett bidrag till uppehälle och utbildning för genomförande av hennes universitetsstudier.
- 3 Det framgår av handlingarna att sökanden är fransk medborgare och att hon sedan den 1 januari 1979 är bosatt i Tyskland, där hon var anställd i bank till och med den 30 juni 1981 och sedan, från och med den 1 juli 1981 och till och med den 30 september 1984, ömsom arbetslös eller under omskolning, med avbrott för några kortare anställningsperioder, varav den sista slutade den 21 juli 1983. Sedan den 1 oktober 1984 studerar hon romanska och germanska språk och litteratur. I målet vid den nationella domstolen är det ostridigt att dessa studier leder till en yrkesbehörighet.
- 4 Enligt artikel 8 i den tyska federala lagen om studiebidrag (Bundesausbildungsförderungsgesetz - nedan kallad "BAföG") i den version som offentliggjordes den 6 juni 1983 (BGBl. I, s. 645, rättad s. 1680) och som

sedan ändrats, skall studiebidrag, inbegripet för universitetsstudier, beviljas, förutom tyskar, vissa kategorier av utlänningar, särskilt sådana som under sammanlagt fem år före början av den del av utbildningen som är studiebidragsberättigad har vistats inom det tyska territoriet och utövat laglig förvärvsverksamhet där. Tyska medborgare behöver däremot inte styrka en sådan tidigare period av förvärvsarbete.

5 Enligt artikel 1 i BaföG skall den som söker till en utbildning för att få rätt till ett sådant bidrag inte ha andra medel till sitt uppehälle och för att finansiera utbildningen. Bidraget beviljas bland annat under en utbildning "i syfte att förvärva yrkesbehörighet" fram till dess att denna avslutas med ett examensbevis (se artikel 7 i BaföG). Det ges till "uppehälle och utbildning" och är schablonmässigt fastställt i artikel 12–14a för olika kategorier av mottagare, utan åtskillnad mellan behoven för uppehållet och för utbildningen. För universitetsstudier ges stödet enligt artikel 17 i BaföG i form av ett räntefritt lån, som skall betalas tillbaka genom avbetalningar från och med det femte året efter utgången av den längsta utbildningsperiod för vilken det beviljats. Enligt villkoren i artikel 10.3 i BaföG ges i princip inte bidrag till en sökande som har fyllt trettio år vid början av den del av utbildningen som är studiebidragsberättigad.

6 Universitetet avlog sökandens begäran om bidrag med motiveringen att hon inte uppfyllde det villkor som ställs för att utlänningar skall beviljas bidraget, dvs. att ha förvärvsarbetat i Tyskland under minst fem år. Enligt universitetet skall nämligen enligt artikel 8 i BaföG beaktas endast sådana perioder under vilka utlänningen förvärvsarbetat och därvid betalat den skatt och de sociala avgifter som slutligen gör det möjligt för Tyskland att göra sociala investeringar, t.ex. i form av bidrag till uppehälle och utbildning.

7 Den nationella domstolen, till vilken sökanden har överklagat beslutet, har frågat sig om sökanden med stöd av de kombinerade bestämmelserna i artikel 8 i BaföG, å ena sidan, samt artikel 49 i EEG-fördraget och artikel 7 i förordning nr 1612/68, å andra sidan, kan göra anspråk på ett bidrag eller, om detta inte är fallet, vägran att bevilja detta bidrag är ett brott mot principen om icke-diskriminering i artikel 7 första stycket i EEG-fördraget.

8 Mot denna bakgrund har den nationella domstolen ställt följande frågor till domstolen:

"1. Skall man vid tillämpningen av gemenskapsrätten utgå från principen att medborgare i Europeiska gemenskapens medlemsstater, som i

egenskap av arbetstagare beger sig till en annan medlemsstats territorium och där upphör att förvärvsarbeta och i stället påbörjar universitetsstudier som leder till yrkesbehörighet (i detta fall universitetsstudier av romanska och germanska språk och litteratur), i detta syfte kan kräva att få utbildningsbidrag som beviljas som en social förmån till alla medborgare i den andra medlemsstaten i förhållande till deras kvalifikationer och behov?

2. Är det diskriminering som strider mot artikel 7 i EEG-fördraget att en medlemsstat beviljar sina egna medborgare ett studiebidrag i förhållande till deras kvalifikationer och behov för att genomföra universitetsstudier som leder till yrkesbehörighet, men för att bevilja studiebidrag för liknande universitetsstudier till medborgare i en annan medlemsstat som extra villkor kräver att dessa före studiernas början skall ha förvärvsarbetat under minst fem år inom den förstnämnda statens nationella territorium?"
- 9 För en utförligare redovisning av den rättsliga ramen och de faktiska omständigheterna i målet vid den nationella domstolen samt de yttranden som framförts till EG-domstolen hänvisas till förhandlingsrapporten. I det följande redovisas dessa omständigheter endast i den utsträckning som behövs för domstolens argumentering.
- 10 Först bör ställning tas till den nationella domstolens andra fråga, som gäller huruvida en studerande enbart i sin egenskap av medborgare i en annan medlemsstat har rätt till bidraget i fråga.

Tolkningen av artikel 7 i EEG-fördraget (den andra frågan)

- 11 Syftet med denna fråga är huvudsakligen att få veta om artikel 7 första stycket i EEG-fördraget är tillämplig på ett bidrag till uppehälle och utbildning, som i en medlemsstat beviljas de egna medborgarna för deras universitetsstudier.
- 12 Inledningsvis skall erinras om att domstolen i dom av den 13 februari 1985 i målet 293/83 Gravier (Rec. 1985, s. 593) har fastställt dels att en ojämlig behandling på grundval av nationalitet skall anses som en diskriminering som är förbjuden enligt artikel 7 i EEG-fördraget om behandlingen omfattas av fördragets tillämpningsområde, dels att förutsättningarna för tillträde till

yrkesutbildning hör till detta område. I dom av den 2 februari 1988 i målet 24/86 Blaizot (Rec. 1988, s. 379) har domstolen fastställt att universitetsstudier i allmänhet uppfyller de villkor som krävs för att anses vara en del av en yrkesutbildning i den mening som avses i EEG-fördraget.

13 Däremot har domstolen inte i dessa domar behövt ta ställning till om en medborgare i en annan medlemsstat som påbörjar sådana studier, har rätt till ett statligt bidrag som beviljas de egna medborgarna.

14 Det är endast om ett sådant bidrag har till syfte att täcka inskrivningsavgifter eller andra avgifter, särskilt undervisningsavgifter, som krävs för tillträde till undervisning som bidraget enligt den nämnda domen av den 13 februari 1985 – i egenskap av villkor för tillträde till yrkesutbildning – omfattas av tillämpningsområdet för EEG-fördraget och principen om icke-diskriminering på grund av nationalitet i artikel 7 i EEG-fördraget följaktligen är tillämplig.

15 Med detta förbehåll kan det konstateras att på gemenskapsrättens nuvarande utvecklingsstadium omfattas i princip inte ett bidrag som beviljas till studerandes uppehälle och utbildning av EEG-fördragets tillämpningsområde enligt artikel 7 i fördraget. Sådana bidrag hör nämligen dels till utbildningspolitiken, vilken inte som sådan har underställts gemenskapsinstitutionernas behörighet (se domen i ovannämnda målet Gravier, dels till socialpolitiken som hör till medlemsstaternas kompetens, såvitt den inte är föremål för särskilda bestämmelser i EEG-fördraget (se dom av den 9 juli 1987 i målet 281, 283–285 och 287/85 Tyskland med flera mot kommissionen – migrationspolitik – (Rec. 1987, s. 3203).

16 Den andra frågan skall därför besvaras på följande sätt. På gemenskapsrättens nuvarande utvecklingsstadium är artikel 7 första stycket i EEG-fördraget tillämplig på ett bidrag till uppehälle och utbildning, som en medlemsstat beviljar sina medborgare för genomförande av universitetsstudier, endast i den mån bidraget skall täcka inskrivningsavgifter eller andra avgifter, särskilt undervisningsavgifter, som måste betalas för att få tillträde till utbildningen.

Tolkningen av artikel 7 i förordning nr 1612/68 (den första frågan)

17 Den första frågan om tolkningen av artikel 7 i förordning nr 1612/68 har tre olika delar som gäller följande punkter:

- Om ett bidrag till uppehälle och utbildning, som beviljas för genomförande av universitetsstudier som leder till en yrkesbehörighet, är eller inte är en "social förmån" enligt artikel 7.2 i förordning nr 1612/68.
- Om en medborgare i en annan medlemsstat, som i värdstaten efter att ha förvärvsarbetat börjar studera vid universitet, skall anses ha behållit sin egenskap av "arbetstagare" och därför i denna egenskap kan åberopa artikel 7.2 i förordning nr 1612/68.
- Om en värdmedlemsstat får göra rätten till "samma sociala förmåner" enligt artikel 7.2 i förordning nr 1612/68 beroende av en viss minsta tid av tidigare förvärvsarbete inom sitt territorium.

Begreppet social förmån

- 18 För att fastställa begreppet social förmån enligt artikel 7.2 i förordning nr 1612/68 skall först erinras om att den förordningen skall göra det möjligt att uppnå de mål som fastställs i artiklarna 48 och 49 i EEG-fördraget inom området fri rörlighet för arbetstagare. Detta område ingår i den fria rörlighet för personer som avses i artikel 3 c i EEG-fördraget och i de grundläggande friheter som fördraget säkerställer.
- 19 En arbetstagare som är medborgare i en medlemsstat och har utnyttjat denna grundläggande frihet, skall i värdmedlemsstaten enligt artikel 7.2 i förordning nr 1612/68 åtnjuta "samma sociala ... förmåner som landets medborgare".
- 20 Till de "sociala förmånerna" hör – utöver den särskilda rätt som anges i artikel 7.1 i den förordningen, nämligen rätten att inte behandlas annorlunda än landets egna arbetstagare i fråga om anställnings- och arbetsvillkor, speciellt vad avser återinsättande i arbete eller återanställning – alla andra förmåner som enligt ordalydelsen i tredje stycket i övervägandet i ingressen till förordningen garanterar den migrerande arbetstagaren möjlighet att förbättra sina levnads- och arbetsvillkor och sin sociala ställning.
- 21 Mot denna bakgrund har domstolen uttalat att det följer av en samlad bedömning av bestämmelserna i förordning nr 1612/68 och av det eftersträlvade syftet att de förmåner som förordningen ger arbetstagare som är medborgare

i andra medlemsstater skall omfatta alla förmåner som – med eller utan anknytning till ett anställningsavtal – tillerkänns de inhemska arbetstagarna framför allt på grund av deras ställning som arbetstagare eller helt enkelt därför att de är bosatta inom det nationella territoriet, och vars utsträckning till att också gälla arbetstagare som är medborgare i andra medlemsstater således kan antas underlätta dessas rörlighet inom gemenskapen (domarna av den 27 mars 1985 i målet 249/83 Hoeckx (Rec. 1985, s. 973) och i målet 122/84 Scrivner (Rec. 1985, s. 1027).

- 22 Följaktligen har en arbetstagare, som är medborgare i en annan medlemsstat och som har utnyttjat sin rätt till fri rörlighet som arbetstagare, samma rätt som de inhemska arbetstagarna till alla förmåner som kan förbättra de senares yrkeskvalifikationer och sociala ställning.
- 23 Härefter skall prövas om ett bidrag som det i det aktuella fallet omfattas eller inte omfattas av begreppet social förmån, tolkat på det sätt som angivits ovan. Det kan konstateras att ett sådant bidrag som beviljas för den studerandes uppehälle och utbildning ur arbetstagarens synvinkel är särskilt lämpat att bidra till att förbättra hans yrkeskvalifikationer och sociala ställning. Dessutom är bidraget och återbetalningen av erhållna bidrag i den nationella rätten beroende av den berörda personens egna resurser och således av sociala kriterier.
- 24 Följaktligen är ett sådant bidrag en social förmån enligt artikel 7.2 i förordning nr 1612/68.
- 25 Det har vid domstolen gjorts gällande att artikel 7.2 inte är tillämplig på grund av den särskilda bestämmelsen i artikel 7.3 i förordning nr 1612/68, enligt vilken en arbetstagare som är medborgare i en medlemsstat skall "med stöd av samma rättighet och på samma villkor som landets medborgare, ha tillgång till utbildning i yrkesskolor och omskolningscentra".
- 26 I detta avseende skall anmärkas att det, för att en undervisningsinstitution skall kunna anses vara en yrkesskola i den mening som avses i denna bestämmelse, inte räcker att den ger en viss yrkesutbildning. Begreppet yrkesskola är mer begränsat och avser uteslutande institutioner som enbart ger undervisning som antingen integreras i förvärvsarbetet eller har ett direkt samband med detta, t.ex. undervisning under en lärlingsperiod. Universiteten uppfyller inte dessa kriterier.

- 27 Artikel 7.3 i förordningen föreskriver visserligen en särskild social förmån. Detta medför dock inte att ett bidrag, som beviljas till upphålle och utbildning för genomförande av studier vid en institution som inte omfattas av begreppet yrkesskola enligt den bestämmelsen, inte skulle kunna anses som en social förmån enligt artikel 7.2.
- 28 Den första delen av den första frågan skall således besvaras på följande sätt. Ett bidrag till upphålle och utbildning, som beviljas för genomförande av universitetsstudier som leder till en yrkesbehörighet, är en social förmån enligt artikel 7.2 i förordning nr 1612/68.

Begreppet arbetstagare

- 29 I detta avseende har de tre medlemsstater som inkommit med yttranden gjort gällande att en person förlorar sin egenskap av arbetstagare, som är förutsättningen för de sociala förmånerna, när han i värdstaten upphör med sitt tidigare förvärvsarbete eller, om han är arbetslös, upphör med sitt sökande efter en ny anställning, för att följa en undervisning på heltid. Kommissionen har bestritt denna ståndpunkt.
- 30 För det första kan konstateras att varken artikel 7.2 i förordning nr 1612/68 eller artiklarna 48 eller 49 i EEG-fördraget uttryckligen besvarar frågan om en migrerande arbetstagare, som har avbrutit sitt förvärvsarbete i värdstaten för att där påbörja universitetsstudier som leder till yrkesbehörighet, skall anses ha behållit sin egenskap av migrerande arbetstagare enligt artikel 7.
- 31 Även om de nämnda artiklarna inte ger ett uttryckligt svar på frågan, finns det ändå stöd i gemenskapsrätten för att de rättigheter som de migrerande arbetstagarna tillförsäkras inte nödvändigtvis är beroende av existensen av ett anställningsförhållande eller ett fortsatt sådant.
- 32 Vad gäller sådana medborgare i en annan medlemsstat som ännu inte har hunnit etablera ett anställningsförhållande i värdstaten, skall först nämnas att artikel 48.3 a och b i EEG-fördraget garanterar dem rätten att anta faktiska erbjudanden om anställning och att förflytta sig fritt inom medlemsstaternas territorium för detta ändamål. Dessa bestämmelser har genomförts genom del I avdelning I av förordning nr 1612/68.

- 33 När det gäller personer som tidigare i värdmedlemsstaten har haft en faktisk och egentlig anställning enligt domstolens rättspraxis (domarna av den 23 mars 1982 i målet 53/81 Levin (Rec. 1982, s. 1035) och av den 3 juni 1986 i målet 139/85 Kempf (Rec. 1986, s. 1741), men som inte längre har något anställningsförhållande, skall dessa personer ändå enligt vissa gemenskapsbestämmelser anses vara arbetstagare.
- 34 För det första betraktas i artikel 48.3 d i EEG-fördraget som arbetstagare personer som stannar kvar inom en medlemsstats territorium efter att ha varit anställda där. Kommissionens förordning nr 1251/70 av den 29 juni 1970 om arbetstagares rätt att stanna kvar inom en medlemsstats territorium efter att ha varit anställda där (EGT nr L 142, 1970, s. 24), som genomför denna fördragsbestämmelse, tillförsäkrar en arbetstagare som har upphört med sitt förvärvsarbete och hans familjemedlemmar rätten att under vissa omständigheter stanna kvar för gott inom en medlemsstats territorium. För det andra förbjuder rådets direktiv 68/360 av den 15 oktober 1968 om avskaffande av restriktioner för rörlighet och bosättning inom gemenskapen för medlemsstaternas arbetstagare och deras familjer (EGT nr L 257, 1968, s. 13) medlemsstaterna under vissa villkor att återkalla migrerande arbetstagares uppehållstillstånd enbart på grund av att de inte är anställda. För det tredje, slutligen, får enligt artikel 7.1 i förordning nr 1612/68 en migrerande arbetstagare som blir arbetslös inte behandlas annorlunda än landets egna arbetstagare i samma situation i fråga om hans återinsättande i arbete eller återanställning.
- 35 Vidare skall anmärkas att artikel 7.3 i förordning nr 1612/68 garanterar de migrerande arbetstagarna, med stöd av samma rättighet och på samma villkor som landets medborgare, tillgång till utbildning i yrkesskolor och omskolningscentra. Den rätt till särskild utbildning som gemenskapslagstiftningen garanterar är således inte beroende av ett fortsatt anställningsförhållande.
- 36 Det kan alltså fastställas att de migrerande arbetstagarna tillförsäkras vissa rättigheter som har samband med ställningen som arbetstagare, även om de inte längre har något anställningsförhållande.
- 37 När det gäller bidrag till universitetsutbildning förutsätter dock ett sådant samband mellan ställningen som arbetstagare och ett bidrag till uppehälle och utbildning som beviljas för genomförande av universitetsstudier en kontinuitet mellan den tidigare utövade förvärvsverksamheten och de inledda studierna, i den meningen att det skall finnas ett samband mellan studiernas syfte och den tidigare förvärvsverksamheten. Detta kontinuitetsvillkor skall dock

inte krävas, om en arbetstagare som ofrivilligt blivit arbetslös på grund av situationen på arbetsmarknaden måste omskola sig till ett annat verksamhetsområde.

- 38 Denna uppfattning av den fria rörligheten för arbetstagare stämmer för övrigt med nyare tendenser på arbetsmarknaden. Det har nämligen blivit mindre vanligt med oavbrutna anställningsförhållanden. Det händer således att förvärvsverksamhet avbryts av perioder av utbildning, omskolning eller vidareutbildning.
- 39 Den andra delen av den första frågan skall därför besvaras på följande sätt. En medborgare i en annan medlemsstat som efter att ha förvärvat arbetet i ett värdland inleder universitetsstudier i värdlandet som leder till en yrkesbehörighet, skall anses ha behållit sin egenskap av arbetstagare. I den egenskapen har han rätt att åberopa artikel 7.2 i förordning nr 1612/68, om det finns ett samband mellan den tidigare förvärvsverksamheten och de aktuella studierna.

Fastställandet av en viss minimitid för föregående förvärvsverksamhet som villkor för beviljande av samma sociala förmåner

- 40 I detta avseende har de tre medlemsstater som framfört yttranden anfört följande. Varje medlemsstat kan kräva att en medborgare i en annan medlemsstat, som begär ett bidrag till uppehälle och utbildning för genomförande av universitetsstudier, innan dess skall ha förvärvat arbetet under en viss minsta tid inom den förstnämnda medlemsstatens territorium. Kommissionen har bestritt denna ståndpunkt.
- 41 Det skall här framhållas att en studerande som är medborgare i en annan medlemsstat endast kan kräva ett sådant bidrag till universitetsutbildning i sin egenskap av arbetstagare enligt artikel 48 i EEG-fördraget och förordning nr 1612/68. Det följer av domstolens rättspraxis (se domarna av den 19 mars 1964 i målet 75/63 Unger (Rec. 1964, s. 347) och av den 23 mars 1982 i målet 53/81 Levin (Rec. 1982, s. 1035) att detta arbetstagarbegrepp är ett gemenskapsrättsligt begrepp och att dess innebörd inte får fastställas på grundval av kriterier som ställs upp i de nationella lagstiftningarna.

- 42 Följaktligen får medlemsstaterna inte ensidigt göra beviljandet av de sociala förmåner som avses i artikel 7.2 i den nämnda förordningen beroende av en viss period av förvärvsverksamhet (se dom av den 6 juni 1985 i målet 157/84 Frascogna (Rec. 1985, s. 1739).
- 43 I den mån som de tre medlemsstaternas argumentering drivs av en oro för ett visst missbruk – som skulle kunna förekomma t.ex. när det framgår av objektiva omständigheter att en arbetstagare kommer till en medlemsstat enbart för att omfattas av studiebidragssystemet efter en mycket kort period av förvärvsverksamhet – kan det fastställas att ett sådant missbruk inte omfattas av de berörda gemenskapsbestämmelserna.
- 44 Den tredje delen av den första frågan skall således besvaras på följande sätt. Rätten till samma sociala förmåner enligt artikel 7.2 i förordning nr 1612/68 kan inte av värdmedlemsstaten göras beroende av att den berörda personen dessförinnan utövat förvärvsverksamhet av en viss minsta varaktighet inom den statens territorium.

Rättegångskostnader

- 45 De kostnader som har förorsakats Tyskland, Danmark, Förenade kungariket och Europeiska gemenskapernas kommission, som har inkommit med yttrande till domstolen, är inte ersättningsgilla. Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i målet vid Verwaltungsgericht i Hannover utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den domstolen att besluta om rättegångskostnaderna.

På ovan angivna grunder beslutar

DOMSTOLEN

– angående de frågor som förts vidare genom beslut av den 19 november 1985 av Verwaltungsgericht i Hannover – följande dom:

- 1) **På gemenskapsrättens nuvarande utvecklingsstadium är artikel 7 första stycket i EEG-fördraget tillämplig på ett bidrag till uppehälle och utbildning, som en medlemsstat beviljar sina medborgare för genomföran-**

de av universitetsstudier, endast i den mån bidraget skall täcka inskrivningsavgifter eller andra avgifter, särskilt undervisningsavgifter, som måste betalas för att få tillträde till utbildningen.

- 2) Ett bidrag till uppehälle och utbildning, som beviljas för genomförande av universitetsstudier som leder till en yrkesbehörighet, är en social förmån enligt artikel 7.2 i rådets förordning nr 1612/68 av den 15 oktober 1968 om arbetskraftens fria rörlighet inom gemenskapen.
- 3) En medborgare i en annan medlemsstat som efter att ha förvärvat arbetat i ett värdland inleder universitetsstudier i värdlandet som leder till en yrkesbehörighet, skall anses ha behållit sin egenskap av arbetstagar. I den egenskapen har han rätt att åberopa artikel 7.2 i förordning nr 1612/68, om det finns ett samband mellan den tidigare förvärvsverksamheten och de aktuella studierna.
- 4) Rätten till samma sociala förmåner enligt artikel 7.2 i förordning nr 1612/68 kan inte av värdmedlemsstaten göras beroende av att den berörda personen dessförinnan utövat en förvärvsverksamhet av viss minsta varaktighet inom den statens territorium.

Mackenzie Stuart

Moitinho de Almeida

Rodríguez Iglesias

Koopmans

Everling

Bahlmann

Galmot

Kakouris

Joliet

O'Higgins

Schockweiler

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 21 juni 1988.

J.-G. Giraud
Justitiosekreterare

A.J. Mackenzie Stuart
Ordförande